

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci

žalobce: **Obec Lánov**
se sídlem Prostřední Lánov 200, PSČ 543 41
zastoupena Mgr. Vojtěchem Metelkou, advokátem
se sídlem Martinská 608/8, Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. března 2017, č. j. KUKHK-8065/ZP/2017

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. března 2017, č. j. KUKHK-8065/ZP/2017, a rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 6. února 2017, č. j.: ŽP/7837/2016, JID: ve06072/17, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15. 342,- Kč k rukám Mgr. Vojtěcha Metelky, advokáta se sídlem Martinská 608/8, Plzeň, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 6. února 2017, č. j.: ŽP/7837/2016, JID: ve06072/17, kterým bylo dle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o ochraně ZPF“), rozhodnuto o finančních odvodech za trvalé odnětí zemědělské půdy pro stavbu „*Stravovací zařízení ZŠ Lánov č. p. 155, k. ú. Prostřední Lánov*“ (dále také jen „Stavba“), p. p. č. 1305/13 k. ú. Prostřední Lánov o výměře 160,87 m², p. p. č. 1306 k.ú. Prostřední Lánov o výměře 481,20 m² a p. p. č. 1375/4 k.ú. Prostřední Lánov o výměře 247,34 m² a žalobci byl předepsán finanční odvod za trvalé odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu (dále také jen „ZPF“) ve výši 270.963,99 Kč, a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce po té, co zrekapituloval průběh správního řízení, uvedl, že již v podaném odvolání proti správnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal to, že správní orgán nesprávně aplikuje na danou věc v době jeho rozhodování neúčinné znění zákona o ZPF. Upozorňoval žalovaného na to, že dne 28. 6. 2016 nabyla účinnosti novela zákona o ZPF, konkrétně pak zákon č. 184/2016 Sb. Tato novela změnila zákon o ZPF v tom směru, že jde-li o odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro stavby místních komunikací, odvody za trvale odňatou půdu se nestanoví (§ 11a odst. 1 písm. b).
3. Správní orgány ale rozhodovaly dle právní úpravy platné do 28. 6. 2016, tedy právní úpravy, která byla účinná ke dni vydání souhlasu s odnětím zemědělské půdy dle § 9 zákona o ZPF.
4. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že takový postup byl nezákonný, neboť již správní orgán prvního stupně měl dne 6. 2. 2017, při vydání rozhodnutí podle § 11 odst. 2, postupovat podle znění zákona o ZPF účinného po dni 28. 6. 2016, tj. nestanovit v souladu s § 11a odst. 1 písm. b) zákona o ZPF konečnou výši odvodů pro plochy určené k umístění stavby místní komunikace, přičemž v dané věci se jedná o výměru 832,41m². Takto měl postupovat, protože mu tak stanovuje § 11 odst. 3 zákona o ZPF, ve znění účinném po dni 28. 6. 2016. Prvním povolovacím aktem vydaným podle zvláštních předpisů totiž bylo stavební povolení Městského úřadu Vrchlabí ze dne 26. 8. 2016, č. j. SÚ/8910/2016-6, které nabylo právních účinků dne 4.9.2016.
5. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud pro nezákonnost žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. V reakci na obsah žalobních námitek žalovaný uvedl, že závaznou součástí rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 26. 8. 2016, č. j.: SÚ/8910/2016-6, tedy stavebního povolení k předmětné Stavbě, se stal souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy ze dne 16. 6. 2017, č. j. ŽP/7837/2016, JID: ve24771/16, kterým byla stanovena orientační výše odvodů ve výši 270. 963,99 Kč. Řízení o předepsání odvodu za trvalé odnětí zemědělské půdy bylo zahájeno 22. 11. 2016 v návaznosti na vydané rozhodnutí podle zvláštního předpisu, kterým je právě zmíněné stavební povolení.
7. Řízení bylo ukončeno prvoinstančním rozhodnutím Městského úřadu Vrchlabí, kterým byla žalobci stanovena k úhradě uvedená částka. Tedy správní orgán při výpočtu vycházel ze souhlasu s trvalým odnětím zemědělské půdy, který byl vydán dle zákona o ZPF ve znění účinném do 28. 6. 2016 a zapracován do zmíněného stavebního povolení, jehož se stal závaznou součástí. Tento postup shledal žalovaný zákonným.

8. Dle jeho názoru účelem orientační výše odvodu, která je uvedena v závazném stanovisku, je poskytnout tomu, kdo hodlá odejmout zemědělskou půdu ze zemědělského půdního fondu, informaci o tom, kolik bude za tuto skutečnost z jeho strany zaplacen. Jde o informaci závaznou, závislou již jen čistě na skutečném rozsahu odnětí zemědělské půdy. Změní-li se následně zákonem postup pro výpočet odvodu za odnětí zemědělské půdy, má se tato změna vztahovat pouze na takové záměry, u kterých ještě nebyla stanovena orientační výše odvodu závazným stanoviskem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

9. V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na fakt, že příčinou nejasností je právě pojem právní stav použitý v § 11 odst. 3 zákona o ZPF.
10. Podstatné podle něho je, že orientační výše odvodů nevychází z konkrétního provedení Stavby, přičemž z něho by mělo vycházet až rozhodnutí podle § 11 odst. 2 zákona o ZPF. Zdůraznil, že podstatné části povolované Stavby budou po svém dokončení a povolení užívání silničním úřadem zařazeny mezi místní komunikace.
11. Pokud bylo podle § 11 odst. 2 zákona o ZPF rozhodnuto bez ohledu na to, že za část záboru se odvody za trvale odňatou půdu podle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o ZPF nestanoví, pak takové rozhodnutí porušuje dle žalobce ústavní zákaz vybírat daně a poplatky bez zákonné opory v čl. 11 odst. 5 Listiny základních lidských práv a svobod.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu ponechal postup soudu v tomto směru na jeho úvaze.
13. V dané věci je nesporný její skutkový stav, nebylo tedy třeba provádět či doplňovat dokazování, vyřešení věci závisí výlučně na posouzení právní otázky, nic tedy nebránilo tomu, aby byla podaná žaloba projednána bez nařízení jednání.
14. Není tedy sporu o tom, že věcně a místně příslušný orgán ochrany zemědělského půdního fondu Městský úřad Vrchlabí vydal dne 16. 6. 2016 pod č. j. ŽP/7837/2016 JID: ve24771/16 souhlas s trvalým odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu pro Stavbu dle § 9 odst. 1 a 8 zákona o ZPF ve znění účinném do 27. 6. 2019. Ze souhlasu lze dovodit, že se týká pozemků o celkové výměře 889,44 m² a že odvody za odnětí zemědělské půdy ze ZPF byly předsány v orientačně stanovené výši 270. 963,99 Kč.
15. Dle tehdy účinného znění § 11a odst. 1 písm. b) zákona o ZPF se odvody za trvale odňatou půdu nestanovily, jednalo-li se o odnětí zemědělské půdy ze ZPF pro stavby pozemních komunikací ve vlastnictví státu, včetně jejich součástí a příslušenství.
16. Poté došlo zákonem č. 184/2016 Sb. s účinností od 28. 6. 2016 k novele zákona o ZPF včetně citovaného § 11a odst. 1 písm. b), když podle novelizovaného znění se odvody za trvale odňatou půdu nestanoví pro stavby dálnic, silnic a místních komunikací, včetně jejich součástí a příslušenství.
17. Dle tvrzení žalobce má pro něj uvedený rozdíl ve znění citované právní normy zásadní význam, protože z celkové výměry Stavby 889,44 m² by měly místní komunikace tvořit 832,41 m², tedy odvody za trvalé odnětí zemědělské půdy by dle nové právní úpravy účinné od 28. 6. 2016 měly být dle jeho názoru odvedeny pouze z výměry 57,03 m².

18. Správní orgán prvního stupně vydal dne 6. 2. 2017 rozhodnutí o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 11 odst. 2 zákona o ZPF, v němž vycházel z právní úpravy účinné ke dni vydání souhlasu dle § 9 téhož zákona a předsal žalobci odvody ve shora uvedené výši (viz také bod I. tohoto rozsudku). Zákonnost tohoto postupu potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí.
19. Na místě je třeba ještě připomenout znění ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ZPF, které citovanou novelou doznalo pouze nepodstatných změn. Jeho podstatou je, že při rozhodování o odvodech orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z právního stavu ke dni nabytí účinnosti prvního povolovacího aktu vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, popřípadě rozhodnutí o souhlasu (§ 21).
20. Mezi účastníky řízení pak není sporu o tom, že oním prvním povolovacím aktem vydaným ve věci podle zvláštních právních předpisů je stavební povolení Městského úřadu Vrchlabí ke Stavbě ze dne 26. 8. 2016, č. j. SÚ/8910/2016-6, které nabylo právní moci a účinnosti ke dni 4. 9. 2016.
21. Právní otázka, na odpovědi na níž se strany sporu neshodnou, tak spočívá v tom, zda prvoinstanční správní orgán dne 6. 2. 2017, tedy při vydání rozhodnutí o odvodech za trvalé odnětí půdy ze ZPF dle § 11 odst. 2 zákona o ZPF, měl postupovat podle znění zákona o ZPF účinného ke dni vydání souhlasu dle § 9 tohoto zákona (16. 6. 2016) nebo podle znění zákona o ZPF účinného ke dni nabytí právní účinnosti shora citovaného stavebního povolení, coby prvního povolovacího aktu vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů (4. 9. 2016).
22. Uvedenou problematikou se v minulosti zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. Byť se její závěry vtahovaly ke změnám zákona o ZPF v jiných časových obdobích, v případě jiných novel tohoto zákona, podstata nastolené právní otázky zůstává stále stejná. Dle krajského soudu jsou tedy závěry níže označené judikatury Nejvyššího správního soudu využitelné i pro posouzení dané věci.
23. A nutno předeslat, že se tyto judikatorní závěry v čase vyvíjely. V rozsudcích ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 38/2013-30, a ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 As 18/2016-27, totiž Nejvyšší správní soud zastal názor, že v rozhodnutí o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 11 odst. 2 zákona o ZPF rozhodne správní orgán podle sazeb rozhodných v době stanovení orientační výše odvodů. V podrobnostech odkazuje krajský soud na odůvodnění těchto rozhodnutí. Z této koncepce vycházely při svém rozhodování v posuzované věci rovněž správní orgány.
24. A nutno dodat, že pod vlivem těchto judikatorních závěrů rozhodoval v minulosti i zdejší soud, konkrétně v rozsudku ze dne 26. 9. 2017, č. j. 30 A 110/2016-55. Ten však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 As 362/2017-30, který ve věci zastal odlišný právní názor a vypořádal se i s existencí shora citované předchozí judikatury.
25. A protože, jak už krajský soud uvedl shora, jsou tyto závěry dle jeho přesvědčení plně aplikovatelné i na projednávanou věc, považuje za vhodné relevantní část odůvodnění tohoto rozsudku ocitovat:
- „[20] Jádrem sporu tedy spočívá v otázce, jak se má vykládat pojem „právní stav“ ve smyslu § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF. Konkrétně je nutno posoudit, zda právním stavem ke dni právní moci prvního rozhodnutí dle zvláštních právních předpisů je také obsah závazného stanoviska (souhlasu dle § 9 zákona o ochraně ZPF), které stanoví orientační výši odvodů, jak v souladu s rozsudkem č. j. 7 As 38/2013 – 30 dovodily správní orgány a krajský soud.*

[21] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že pojem „právní stav“ nelze ztotožňovat pouze se stavem právních předpisů. Obecně se právním stavem rozumí kromě stavu právního řádu (tedy účinných právních předpisů a mezinárodních smluv, které jsou dle čl. 10 Ústavy součástí českého právního řádu), také stav konkrétních právních vztahů. Právním stavem je zcela jistě také obsah existentních rozhodnutí správních orgánů (viz např. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2010, čj. 7 As 9/2010 - 255). Kasační soud se však neztotožňuje s krajským soudem a správními orgány v tom, že by za právní stav dle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF měl být považován také obsah souhlasu s odnětím půdy dle § 9 tohoto zákona.

[22] Ustanovení § 9 odst. 1 zákona o ochraně ZPF uvádí „K odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Záměr, který vyžaduje odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, nelze povolit podle zvláštních právních předpisů bez tohoto souhlasu, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2. Při posouzení odnětí orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z celkové plochy zemědělské půdy požadované pro cílový záměr.“ V tomto souhlasu orgán ochrany zemědělského půdního fondu mimo jiné „vymezí, zda a v jaké výši budou předsázeny odvody za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu: [§ 9 odst. 8 písm. d) zákona o ochraně ZPF]. Podle § 9 odst. 9 tohoto zákona „[v]ýši odvodů vymezí orgán ochrany zemědělského půdního fondu pouze orientačně. Konečná výše odvodů se stanoví podle § 11.“

[23] Zákon o ochraně ZPF tedy rozlišuje mezi vydáním souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu dle § 9 zákona o ochraně ZPF, ve kterém je také orientačně stanovena výše odvodu, a vydáním rozhodnutí o povinnosti platit odvod v konkrétní výši dle § 11 tohoto zákona, které navazuje až na realizaci předmětného záměru.

[24] Souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu je (pokud na něj navazuje rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu – viz § 21 zákona o ochraně ZPF) závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu („Závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.“).

[25] Charakterem závazných stanovisek se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009 - 113, ve kterém konstatoval, že závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., jelikož sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti“. Dále uvedl, že „[s]kutečnost, že dle § 149 odst. 1 správního řádu z roku 2004 je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, se týká samotného procesu tvorby konečného rozhodnutí. Tato závaznost potvrzuje zakládání práv a povinností vyplývajících ze závazného stanoviska a materializuje se v rozhodnutí konečném. Kdyby je závazné stanovisko zakládalo přímo, nebylo by vydání rozhodnutí konečného zapotřebí.“

[26] Souhlas dle § 9 zákona o ochraně ZPF ve formě závazného stanoviska – kromě toho že umožňuje odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle jiných právních předpisů – také podává informaci, zda odnětí půdy podléhá odvodu a v jaké výši by byl odvod dle aktuální právní úpravy vyměřen. Vymezení výše odvodu je však pouze orientační (viz § 9 odst. 9

zákona o ochraně ZPF) a nelze jej proto chápat jako absolutní v tom smyslu, že by nemohla být výše odvodu následně v samostatném rozhodnutí o odvodu dle § 11 zákona o ZPF změněna, typicky v souvislosti s úpravou konkrétní výměry odnímaného pozemku, ale také v souvislosti se změnou právní úpravy.

[27] Je také třeba vzít v úvahu, že výše odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, resp. stanovení kritérií pro jejich výpočet uvedených v příloze zákona o ochraně ZPF, koresponduje s veřejným zájmem na ochraně zemědělské půdy a odráží tak jakousi společenskou hodnotu zemědělské půdy v daném časovém okamžiku. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku čj. 9 As 175/2012 - 25 zmínil, že prvotním účelem odvodů za odnětí půdy nemá být plnění státní (a obecní) poklady, ale motivace investorů, aby zemědělskou půdu využívali jen v nezbytně nutných případech.

[28] Vzhledem k tomu, že účinky souhlasu s odnětím půdy se aktivují právní mocí správního rozhodnutí, do kterého je včleněno, neboť až na základě tohoto rozhodnutí může dojít k faktickému odnětí půdy, logicky také cenu za toto odnětí nelze závazně určit dopředu, ale až v návaznosti na toto rozhodnutí, resp. na realizaci záměru. A právě proto zákon v § 11 odst. 3 stanovuje, že pro výši odvodu je rozhodný právní stav ke dni právní moci prvního rozhodnutí ve věci vydaného podle stavebního zákona. Ze smyslu ani textu zákona o ochraně ZPF tak zcela jistě nelze dovodit, že by výše odvodu měla být konzervována podle právní úpravy účinné ke dni vydání souhlasu s odnětím půdy, a nemohla by doznat změn v souvislosti s pozdější změnou sazeb odvodů odrážejících aktuální hodnotu zemědělské půdy.

[29] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že obsah souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu nelze chápat jako součást právního stavu dle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ZPF. Ač je tento závěr do určité míry v rozporu s rozsudkem tohoto soudu čj. 7 As 38/2013 - 30 a na něj navazujícím rozsudkem čj. 2 As 18/2016 - 27, Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě neshledal důvod pro předložení věci rozšířenému senátu. Odlišný závěr předchozí judikatury totiž nerespektuje závěry usnesení rozšířeného senátu čj. 2 As 75/2009 - 113 týkající se charakteru závazných stanovisek a přiznává souhlasu dle § 9 zákona o ochraně ZPF právní účinky, které mu, coby závaznému stanovisku ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, nepřísluší. V této souvislosti je nutno připomenout stanovisko samotného rozšířeného senátu, že „[p]okud senáty NSS nevezmou při rozhodování v úvahu právní závěr rozšířeného senátu, který na rozhodování v dané věci dopadá, jedná se o exces proti povinnosti respektovat rozhodnutí rozšířeného senátu (§ 17 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Takové pochybení, byť třebas i opakované, však bez dalšího nezakládá konflikt judikatury, a tím pádem ani povinnost dalšího senátu předložit věc k posouzení rozšířenému senátu, aplikuje-li senát právní závěr vyjádřený v rozhodnutí rozšířeného senátu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 2. 2017, čj. 1 As 72/2016 - 48, či též rozsudek ze dne 29. 9. 2010, čj. 1 As 77/2010 - 95). Nyní posuzovaná věc se navíc týká nové právní úpravy, tj. zákona o ochraně ZPF ve znění účinném od 1. 4. 2015, jenž výslovně upozorňuje na rozdíl mezi souhlasem o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, který je rozhodnutím ve správním řízení, a souhlasem, který představuje závazné

stanovisko samo o sobě nevyvolávající právní účinky (§ 21).

[30] Námitka stěžovatele, že odvod za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu byl stanoven nesprávně dle právní úpravy účinné ke dni vydání souhlasu, je tedy důvodná. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se stěžovatelem v tom, že správní orgán měl výši odvodu stanovit dle právní úpravy účinné ke dni právní moci společného rozhodnutí

zahrnujícího územní rozhodnutí a stavební povolení, tj. podle zákona o ochraně ZPF ve znění účinném od 1. 4. 2015.“

26. Na základě citovaného nemůže krajský soud v nyní posuzované věci dojít k jiné odpovědi na shora nastolenou otázku, než že v rozhodnutí o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 11 odst. 2 zákona o ZPF, měly orgány ochrany zemědělského půdního fondu (jak Městský úřad Vrchlabí, tak žalovaný) vycházet ze znění zákona o ZPF účinného ke dni nabytí právní účinnosti prvního povolovacího aktu vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů, za který obě strany považují nesporně stavební povolení Městského úřadu Vrchlabí ze dne 26. 8. 2016, č. j. SÚ/8910/2016-6, které nabylo právních účinků ke dni 4. 9. 2016.
27. Pokud tedy správní orgány v přezkoumávaném správním řízení takto nepostupovaly, neboť posuzovaly věc podle právní úpravy účinné ke dni vydání souhlasu dle § 9 zákona o ZPF, jsou jejich rozhodnutí nezákonná.
28. Krajskému soudu proto nezbylo, než z toho důvodu zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, neboť uvedenou vadou trpěla obě tato rozhodnutí, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.).
29. V dalším řízení budou správní orgány vyslovenými právními závěry krajského soudu vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Rozhodnou tedy o výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu podle § 11 odst. 2 zákona o ZPF dle znění zákona o ZPF účinného ke dni 4. 9. 2016, tedy ke dni nabytí právní účinnosti prvního povolovacího aktu vydaného ve věci podle zvláštních právních předpisů. V souvislosti s tím samozřejmě posoudí také aplikaci ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o ZPF v příslušném znění na žalobcův případ ve světle jeho tvrzení. Skutkové a právní závěry, ke kterým po proběhlém důkazním řízení dospějí, pak přezkoumatelným způsobem uvedou v odůvodnění svých rozhodnutí tak, aby dostála všem náležitostem požadovaným ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

V. Náklady řízení

30. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
31. Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,- Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, písemné podání repliky k vyjádření žalovaného) po 3. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 citované vyhlášky). Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300,- Kč a jako plátce DPH má právo na navýšení náhrady o DPH ve výši 21 % (§ 23a/ zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 15. 342,- Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. dubna 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu